

Sygn. akt II CSK 57/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. S.
przeciwko J. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 277/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek adwokat E. S. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;**
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 sierpnia 2014 r. Powód powołał się na oczywistą zasadność skargi, występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości.

W odniesieniu do pierwszej z tych przesłanek w judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona

w zakresie naruszenia art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (dalej jako: „u.k.s.e.”).

Kwestia wskazywana jako źródło oczywistej zasadności skargi została także wskazana przez skarżącego – w sposób ewentualny (w razie uznania, że nie odpowiada ona przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako podstawa istotnego zagadnienia prawnego lub kwestia wywołująca rozbieżne poglądy orzecznictwa i rodząca tym samym potrzebę wykładni. Argumentacja ta nie odpowiada jednak żadnej z tych przesłanek. Poza ogólnymi stwierdzeniami o ich występowaniu, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano jakichkolwiek konkretnych wątpliwości przemawiających za istnieniem w tym zakresie rzeczywistych wątpliwości czy rozbieżności

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazano, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Zagadnienie prawne wskazane przez skarżącego nie odpowiada tej definicji. Problem konieczności uzyskania prejudykatu na gruncie art. 23 u.k.s.e. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiona została skarga kasacyjna, kwestia ta nie miała bowiem żadnego znaczenia dla zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego. Jak jednoznacznie wynika z jego uzasadnienia, wniosek co do bezzasadności roszczenia powoda został oparty na niewykazaniu przez niego przesłanek odpowiedzialności komornika – a więc na kwestii o czysto sytuacyjnym charakterze – nie zaś na poglądzie o konieczności dysponowania na tle art. 23 u.k.s.e. wcześniejszym orzeczeniem stwierdzającym bezprawność zachowań komornika.

Prawidłowe powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów wymaga natomiast z oczywistych przyczyn, by skarżący wskazał, w pierwszej kolejności konkretny problem wywołujący wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie oraz przytoczył rozbieżne interpretacje formułowane na jego tle (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ.). Wywód powoda co do hipotetycznej możliwości występowania rozbieżności tego rodzaju z całą pewnością nie wystarcza do przyjęcia, że w sprawie spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Z uwagi na oczywiście niepoprawną redakcję wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – zwłaszcza brak uzasadnienia części wskazywanych przesłanek – w sprawie nie doszło do udzielenia pomocy prawnej, stanowiącej podstawę do przyznania wynagrodzenia pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu.

O kosztach postępowania należnych pozwanemu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.